

การปลดบุคคลจากลี้ภัยกลายเป็นการให้ลูกหนี้หลุดพ้นจากหนี้สินบางส่วน อันจะส่งผลให้เจ้าหนี้ไม่ได้รับชำระหนี้ที่หลุดพ้นนั้น ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายในเรื่องนี้จึงมีจุดสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ การรักษาสมดุลระหว่างการให้ประโยชน์แก่ลูกหนี้ผู้สุจริตกับการคุ้มครองเจ้าหนี้ที่ได้รับชำระหนี้เป็นอย่างเป็นธรรม ซึ่งพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 5) พ. ศ. 2542 มาตรา 35 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการให้บุคคลธรรมดาพ้นจากลี้ภัยโดยอัตโนมัติไว้เพียงมาตราเดียว และไม่มีบทบัญญัติหลักเกณฑ์อื่นมารองรับ ทำให้เกิดความไม่ชัดเจนและเกิดปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้

งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงแนวคิด หลักการ ตลอดจนระบบที่ดีของการปลดจากลี้ภัยตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ เพื่อค้นหาแนวทางในการปลดจากลี้ภัยที่เหมาะสม โดยมุ่งหมายให้การปลดจากลี้ภัยเป็นรางวัลแก่ลูกหนี้ผู้สุจริต

จากการศึกษาพบว่าหลักการปลดจากลี้ภัยโดยคำสั่งศาลและการปลดจากลี้ภัยโดยผลของกฎหมายตามกฎหมายไทย มีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมในการนำมาใช้ เพียงแต่มีรายละเอียดบางประการที่ควรแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้บทบัญญัติดังกล่าวชัดเจนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเสนอแนวทางในการแก้ไข ดังนี้

1. ควรเพิ่มเติมพฤติการณ์ที่ถือว่าลูกหนี้ไม่สุจริตเข้าไว้ในนิยามของ "บุคคลลี้ภัยทุจริต"
2. ควรเพิ่มเติมเหตุที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะขอให้หยุดนับระยะเวลาการปลดจากลี้ภัย โดยกำหนดข้อเท็จจริงไว้หลายประการตามลักษณะความร้ายแรงของพฤติกรรมของลูกหนี้

Personal discharge from bankruptcy releases a debtor from certain liabilities, causing the creditors cannot take action against such dischargeable debts. Therefore, main concern for legal measure on the discharge is to balance between the benefits of the honest debtor and the protection of the creditors to receive a fair repayment. Only Section 35 of the Bankruptcy Act (No. 5) B.E. 2542 stipulates criteria for automatic personal discharge, without any other supporting Sections, causing uncertainty and problems to the management of the debtor's estate.

The purpose of this study is to examine proper concepts, principles and systems of discharge from bankruptcy under the Thai laws and foreign laws, in order to find proper ways of discharge to reward the honest debtor.

The study found that the principle of discharge by court order, and by the effect of the Thai law is appropriate to implementation. However, certain details should be amended or added for better clarification.

This thesis suggests following amendment:

1. To clarify the debtor's acts that shall be deemed dishonesty in the definition of "dishonest persons in bankruptcy"
2. To add causes allowing the receivers to file to suspend counting the period entitling to discharge by specifying various facts depending on serious manners of the debtor.